

en Selvfølge, at ogsaa Tallet af Klager til dette Thing vozer. Jeg kan altsaa ikke forstaa, at den ærede Ordfører kunde føle sig skuffet over, at Thinget nu havde faaet mange Klager frem, som isvrigt ikke forekomme meget talrigere, end de pleie at være. Mig vilde det have undret i allerhøjeste Maal, om der ikke var fremkommet et stort Tal af Klager netop paa Grund af Loven af 1ste Marts 1889. Saalænge man holdt sig til, at man krævede juridisk Bevis, førend man tilstod nogen Forsjorgelse — det var i en Tid, som ligger forud for den Tid, hvor jeg har havt med disse Sager at gjøre — var der forholdsvis meget faa Andragender, der kom ind til Rigsdagen. Efter at man er gaaet bort fra at fordrø juridisk Bevis, men kun er gaaet til at forlange, at der skulde være nogen Sandshnlighed for, at Staden var paadraget ved Militærtjenesten, og at det var denne Bestadigelses Følger, Manden levede under, saa er i samme Forhold Tallet af Andragender til Rigsdagen vozet, og da man ved Loven i Fjor gif et Skridt videre endnu paa denne Vej, nemlig det Skridt videre, at man ikke engang forlangte Sandshnlighed, men kun Mulighed, saa er det ganske naturligt, at Tallet af Andragender vozedo endnu mere. Det er Noget, den ærede Ordfører maa være belavet paa, at Nar for Nar vil Tallet af Andragender voze netop i samme Forhold, som man bliver mere human i Bedømmelsen. Det er den større Humanitet i Lovgivning og den større Humanitet i Administrationen, som bevirker, at Tallet af Andragender vozer, men dermed er det ingenlunde sagt, at Berettigelsen af Klagerne ogsaa vinde i Styrke. — Jeg tror, at den ærede Ordfører gaar ud fra et fuldstændig urigtigt Blik derpaa, naar han har villet antyde, at Bedømmelsen nu er bleven strengere end for. Jeg tør paastaa, og jeg tror at kjende disse Ting noget bedre end den ærede Ordfører, at der aldrig nogenstunde har været viist større Billighed ved Bedømmelsen af Invalideandragenderne end netop nu efter Loven af 1ste Marts 1889. Det vil jo ses, at de fleste af de Andragender, som denne Gang ere foreslaaede henviste til mig, angaa Folk, som nu lide af Brysthyge. Det er altsaa ikke Krigere, som have været saarede, det er Krigere, som udlede deres nuværende Svagelighed, Brysthyge, fra den militære Tjeneste. Den ærede Ordfører mente, at man saa for disse Bedømmende kunde i Genhold til § 5 i Loven af 1ste Marts 1889 se bort fra, hvorvidt deres nuværende Lidelse i Virkeligheden hidrører fra en ved Militærtjenesten paadragen Svage-

lighed, men deri har den ærede Ordfører fuldstændig Uret. Den ærede Ordfører maa jo ikke have bemærket med Henhyn til § 5 i Loven af 1ste Marts 1889, at man jo oprindeligt havde tænkt sig, at den endnu større Billighed mod Invaliderne kun skulde gjælde dem, der vare saarede og kun dem, men at man under Forhandlingerne gif ud paa at ogsaa andre Bestadigelser ved Militærtjenesten end netop Saar skulde kunne skaffe Fordelene af en mildere Bedømmelse efter § 5, men vel at mærke, hvad fordrede man da? Man fordrede ved § 5, at Svagheden skulde bevislig hidrøre fra Udsjorelsen af Militærtjenesten; der findes udrykkelig det Ord „bevislig“. Nu vil jeg nok spørge, om jeg er berettiget til efter § 5 at give Invalideforsjorgelse, naar der ikke er noget som helst Bevis for, at Brysthygen hidrører fra Militærtjenesten? Det er umuligt! Saaledes som Loven er affattet, kan jeg ikke gjøre det. Det er altsaa i mine Tanker en Ubillighed for ikke at bruge stærkere Ord, naar den ærede Ordfører bebreidede mig, at jeg Intet har gjort i denne Sag. § 5 siger, at Enhver, der har været saaret, kan, naar man kun ikke benægter Muligheden af, at hans nuværende Lidelse staar i Forbindelse med Saaret, gives Understøttelse. Fremdeles kan det bedømmes paa samme Maade, naar han bevislig har været lidende paa Grund af den militære Tjeneste, men Beviset skal føres, ellers kan jeg ikke anbringe Muligheden. Det vil ogsaa erindres fra Forhandlingerne ifjor, at man fra alle Sider gjorde ikke liden Forskjel paa, om Bedkommende var en Mand, der havde været saaret i Krigen, eller en Mand, som troede at kunne udlede sin nuværende Svagelighed, sin Sygelighed, fra Militærtjenesten. Den eneste Indstilling, der gjælder en i Krigen saaret Mand, af dem, der ere foreslaaede henviste til mig, er den under Nr. 25; jeg betragter nemlig Henvisningen af den under Nr. 26 som et Feilgreb. Manden blev saaret ved en Granatoprcængning og fik et Saar, ikke i Skulderen men midt paa det ene Skulderblad. Den ærede Ordfører vil gjøre gjældende, at det var et overordentlig farligt Sted at faae Saar paa, i Skulderen. Ja, det er ganske rigtigt, men jeg tror ikke, at Forholdet er ganske det samme med at faae en Kontusion midt paa Skulderbladet. Jeg tror ikke, der er noget Tilfælde, hvor det har medført Nødvendigheden af en Amputation, som den ærede Ordfører angav. Smid- lertid kan jo Bestadigelsen være alvorlig nok. Den medførte da ogsaa Bedkommendes Kassation. Men hvorledes er Forholdet nu med denne Mand. Det, han lider af nu, er Gigt